

Sygn. akt II Cz 1282/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karina Marczak

Sędziowie: SO Iwona Siuta

del. SR Katarzyna Longa (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko T. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 17 czerwca 2013 r. w sprawie o Sygn. akt I C 146/13

postanawia:

zmienić zaskarżone zarządzenie w ten sposób, że je uchylić.

Sygn. akt II Cz 1282/13

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Przewodniczący I Wydziału Cywilnego Sąd Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie I C 146/13 zwrócił pozew.

W uzasadnieniu wskazał, że powód jako pozwanego wskazał komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S.. Adres strony pozwanej został oznaczony poprzez podanie adresu kancelarii komorniczej znajdującej się przy ul. (...) w S..

Przewodniczący przytaczając treść przepisu art. 130 § 1 k.p.c. wskazał, że brak jest podstaw do sanowania możliwości doręczenia pozwanemu odpisu pozwu na adres prowadzonej przez niego Kancelarii, skoro ustawodawca wprost nałożył na powoda obowiązek wskazania adresu zamieszkania strony przeciwnej. W ocenie Przewodniczącego stanowisko to jest racjonalne, bowiem strona może nie chcieć, aby pracownicy jego kancelarii posiadali wiedzę o toczącym się postępowaniu. Dodatkowo Przewodniczący wskazał, że nie polega na prawdzie, że powód nie może ustalić miejsca zamieszkania pozwanego, skoro takie uprawnienie daje mu art. 44 h ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył powód, zaskarżając je w całości. Zarządzeniu zarzucił pominięcie istotnych dowodów, stanowiących podstawę do sprawiedliwego i obiektywnego rozstrzygnięcia sprawy, naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Formułując te zarzuty, powód wniósł o uchylenie

zarządzenia i nadanie sprawie biegu. W uzasadnieniu zażalenia podniósł, że termin do usunięcia braków formalnych pozwu jest terminem zawitym i w sytuacji gdy powód nie korzysta z adwokata, sam musi zasięgać informacji o obowiązujących procedurach. Ostatecznie wskazał, że ustalił adres zamieszkania pozwanego, przy czym w jego ocenie Przewodniczący powinien tak ustalić termin, aby strona bez zbędnego pośpiechu mogła wykonać czynności, do których została wezwana. Powód powołał stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 31 sierpnia 1972 r. I Cz 95/72, wskazując, że w przedmiotowym postępowaniu nie został mu wyznaczony dalszy termin, zaś sąd podszedł do sprawy zbyt formalistycznie, czym uchybił sprawiedliwości postępowania. Jednocześnie podkreślił, że nie mógł wcześniej podjąć określonych, nie zawsze możliwych do wcześniejszego przewidzenia działań procesowych. Powód odniósł się również do braku możliwości doręczania korespondencji na adres prowadzonej przez niego Kancelarii, wskazując że można zarządzić doręczenie „do rąk własnych”.

Powód podkreślił, że jeżeli pismo nie odpowiada wprawdzie w pełni wymaganiom wskazanym w przepisach kodeksu, ale nie uniemożliwia to podjęcia czynności na jego podstawie, nie może być ono uzupełniane lub poprawiane w trybie art. 130 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Pozew jako kwalifikowany rodzaj pisma procesowego powinien czynić zadość warunkom tego pisma, w tym winien zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adres stron, jako że jest to pierwsze pismo w sprawie (art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c.).

Wymogi określone w przepisie art. 126 k.p.c. są brakami formalnymi pozwu, uzasadniającymi zastosowanie trybu przewidzianego w przepisie art. 130 § 1 k.p.c., a mianowicie przewodniczący w takiej sytuacji wzywa stronę do uzupełnienia lub opłacenia pozwu w terminie tygodniowym, pod rygorem jego zwrotu. Przy czym, co trafnie zostało podkreślone przez powoda, wezwanie do uzupełnienia braków formalnych jest zastrzeżone i ograniczone wyłącznie do takich braków, które faktycznie uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. Brak adresu niewątpliwie uniemożliwia nadanie sprawie właściwego biegu, ze względu na brak możliwości dokonania prawidłowego doręczenia w trybie art. 131 k.p.c. i nast.

Sąd zauważa, że pozew inicjujący niniejsze postępowanie (żądanie zapłaty zadośćuczynienia wyłączone z postępowania zainicjowanego skargą na czynność komornika sądowego) nie wskazywał adresu pozwanego. W ocenie Sądu Odwoławczego trafnie zatem Przewodniczący wezwał powoda do usunięcia tego braku. Przy czym zauważania wymaga, że powód zobowiązanie wykonał, gdyż w piśmie procesowym z dnia 04 marca 2013 r., stanowiącym odpowiedź na zobowiązanie, wskazał, że pozwanym jest Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. Kancelaria (...) – 245, ul. (...).

Zauważyć należy, że takie określenie adresu pozwanego nie wzbudziło początkowo wątpliwości Przewodniczącego, skoro w kolejnym zobowiązaniu skierowanym do powoda (zobowiązanie z dnia 18 marca 2013 r.), nie wezwano go do wskazania adresu zamieszkania pozwanego. Przewodniczący brak adresu zamieszkania, uczynił przedmiotem kolejnego zobowiązania, skierowanego do powoda w dniu 02 maja 2013 r.

Przy mocno formalnym i rygorystycznym podejściu, istotnie należałoby stwierdzić, że powód nie wykonał nałożonego na niego zobowiązania, skoro wskazał wyłącznie siedzibę kancelarii (...), podczas gdy jego obowiązkiem po myśli przepisu art. 126 § 2 k.p.c. było wskazanie jego adresu zamieszkania. Jednakże nie należy tracić z pola widzenia, charakteru zgłoszonego żądania, ściśle związanego z wykonywaną przez pozwanego T. S. funkcją, a także możliwości doręczenia jakie daje przepis art. 135 k.p.c., stanowiąc, że doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie.

Przypomnieć nadto należy, że rygor zwrotu obejmuje wyłącznie takie braki, które uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. W tym konkretnym przypadku wskazanie adresu siedziby kancelarii komornika T. S. czyniło zadość wezwaniu i nie zachodziła konieczność wzywania powoda do wskazania adresu zamieszkania.

Obawy, na jakie wskazuje uzasadnienie zarządzenia o zwrocie pozwu, są irrelewantne dla oceny czy powód wykonał nałożone na niego zobowiązanie.

Reasumując powyższe, Sąd Odwoławczy uznał, że w okolicznościach ocenianej sprawy, brak podstaw do rygorystycznej wykładni przepisu art. 126 § 2 k.p.c., przy uwzględnieniu, że podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. nr 231, poz., (...)), który to przepis statuuje odpowiedzialność komornika sądowego, za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, która to odpowiedzialność ma charakter osobisty

Powyższe, dało asumpt do wydania orzeczenia reformatoryjnego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c., o czym postanowiono jak w sentencji.

Sygn. akt II Cz 1282/13 Szczecin, dnia 28 listopada 2013 r.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...);

4. (...)

5. (...)